

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 22 prill 2016
Nr. ref.:RK926/16

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin nr. KI114/15

Parashtrues

Feride Aliu - Shala

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së
Aktgjyqimit të Gjykatës Supreme të Kosovës Pml. Nr. 95/2015,
të 12 majit 2015**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Arta Rama-Hajrizi, kryetare
Ivan Čukalović, zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Bekim Sejdiu, gjyqtar
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, gjyqtare dhe
Gresa Caka-Nimani, gjyqtare

Parashtruesi i kërkesës

1. Kërkesa është dorëzuar nga znj. Feride Aliu-Shala nga Mitrovica (në tekstin e mëtejme: parashtruesja e kërkesës).

Vendimi i kontestuar

2. Parashtruesja e kërkesës konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës Pml. nr. 95/2015, të 12 majit 2015, i cili i është dorëzuar asaj më 21 maj 2015.

Objekti i çështjes

3. Objekt i çështjes është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës Pml. nr. 95/2015, të 12 majit 2015.
4. Parashtruesja pretendon se janë shkelur nenet 24 [Barazia para Ligjit], 31 [E drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 32 [E Drejta për Mjete Juridike], 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës në lidhje me nenin 63 (d) të Konventës Evropiane për të Drejta të Njeriut (në tekstin e mëtejme: Konventa).

Baza juridike

5. Kërkesa bazohet në nenin 113.7 të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta) dhe në nenet 47 dhe 48 të Ligjit për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës Nr. 03/L-121 (në tekstin e mëtejme: Ligji).

Procedura në Gjykatën Kushtetuese

6. Më 3 shtator 2015, parashtruesja e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata).
7. Më 14 tetor 2015, Kryetarja e Gjykatës caktoi gjyqtarin Ivan Čukalović gjyqtar raportues dhe Kolegjin shqyrtues, të përbërë nga gjyqtarët: Robert Carolan (kryesues), Almiro Rodrigues dhe Arta Rama-Hajrizi.
8. Më 8 dhjetor 2015, Gjykata e njoftoi parashtruesen për regjistrimin e kërkesës dhe kërkoi nga ajo që ta plotësojë formularin e kërkesës. Të njëjtën ditë, një kopje e kërkesës i është dërguar Gjykatës Supreme të Kosovës.
9. Më 8 mars 2016, Kolegji shqyrtues shqyrtoi raportin e gjyqtarit raportues dhe i rekomandoi Gjykatës papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

10. Më 16 gusht 2011, parashtruesja e kërkesës, me profesion police, në ndërtesën e Stacionit Policor në pjesën jugore të Mitrovicës, në mënyrë që të përvetësojë fitim material për vete në mënyrë të paligjshme, vodhi shumën prej 12 euro nga palët e dëmtuara N. A. dhe H. N.
11. Më 24 prill 2012, Prokuroria Themelore në Mitrovicë ngriti aktakuzë kundër parashtrueses së kërkesës nën dyshimin se ka kryer veprën penale të “vjedhjes”, siç parashihet me nenin 325 të Kodit Penal të Kosovës (në tekstin e mëtejme: KPK).

12. Më 25 korrik 2013, Gjykata Themelore në Mitrovicë me Aktvendimin P. nr 40/12 konstatoi se: (i) provat në të cilat mbështetet aktakuza e Prokurorit Publik nuk janë marrë në mënyrë të ligjshme, (ii) vërtetimi për konfiskimin e objekteve (kartëmonedhës) dhe deklaratat e palëve të dëmtuara dhe të parashtreses së kërkesës janë shpallur të papranueshme, (iii) provat të papranueshme duhet të veçohen nga shkresat e lëndës dhe (iv) propozimi i parashtreses së kërkesës për hedhjen e aktakuzës do të vendoset me një vendim të veçantë. Gjykata e shkallës së parë arsyetoi se provat duhet të deklarohen të papranueshme për shkak se Prokurori Publik dhe Policia e Kosovës kanë vepruar pa urdhër të gjykatës dhe në këtë mënyrë kanë shkelur Kodin e Procedurës Penale të Kosovës (në tekstin e mëtejshëm: KPPK) dhe Ligjin për Policinë.
13. Më 1 gusht 2013, Prokurori Publik parashtroi ankesë kundër vendimit të gjykatës së shkallës së parë - në Gjykatën e Apelit të Kosovës. Prokurori Publik u ankua se vendimi i gjykatës së shkallës së parë është marrë me shkelje esenciale të ligjit të procedurës penale, përveç vlerësimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike.
14. Më 4 tetor 2013, Gjykata e Apelit e Kosovës me Aktvendimin P. nr. 573/2013: (i) aprovoi ankesën e Prokurorit Publik në lidhje me pranueshmërinë e provave dhe e ktheu rastin për rishqyrtim në gjykatën e shkallës së parë dhe (ii) vërtetoi gjetjen e gjykatës së faktit në lidhje me konfiskimin e sendeve.
15. Sa i përket pranueshmërisë së provave, në pjesën përkatëse të Vendimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës thuhet:

“Me ankesën e prokurorisë aktvendimi ankimohet për shkak të vendimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, duke pretenduar se në bazë të deklaratave që gjenden në shkresat e lëndës, rezulton se intervistimi është bërë për veprën penale të dt. 16.08.2011, e jo në mënyrë selektive sikur ka vepruar gjykata sa i përket përqëndrimin me prova për konfiskimin e kartëmonedhës, ashtu që në bazë të autorizimeve të cilat i ka policia në kuptim të nenit 70 të KPPK i përkasin një mori autorizimesh, duke precizuar aktivitetin në nenin 70 par.3 pika 1.13 të KPPK "të ndërmerr hapa dhe veprime tjera të nevojshme sikurse përcaktohet me ligj". E duke ndjekur këtë dispozitë ligjore, në mënyrë të qartë vihet te përfundimi se pas pranimit të informatës për një veprë penale të dyshuar, policia ndërmerr të gjitha veprimet në kuadër të autorizimeve të veta. duke vepruar gjithnjë brenda autorizimeve ligjore”.

16. Përkritazi me konfiskimin e sendeve (kartëmonedhës), në pjesën përkatëse të vendimit të Gjykatës së Apelit të Kosovës theksohet:

“Kolegji ka vlerësuar ankesën si dhe shkresat tjera të lëndës dhe ka ardhur në përfundim se të gjitha veprimet e ndërmarra janë të pranueshme në këtë fazë të procedurës, përveç çështjes sa i përket vërtetimit mbi konfiskimin e sendeve të dt. 17.08.2011, nr. 2011-BC-1696, për të cilën gjykata ka vepruar që të njëjtën ta shpall si provë të papranueshme, nga

se ndjekja e procedurës nuk është bërë konform dispozitave përkatëse ligjore, andaj është shkelur dispozita e nenit 105, par.5 të KPPK, e cila me aktvendim është shpallur e papranueshme”.

17. Më 25 korrik 2013, Gjykata Themelore në Mitrovicë, me Aktvendimin P. nr. 40/2012 konstatoi se:

“PROPOZIM AKUZA REFUZOHET sepse më 16 gusht 2011 në lokalet e stacionit policor jugor-Mitrovicë (parashtruesja e kërkesës) me qëllim që vetit t'i sjell përfitim pasuror të kundërligjshëm të dëmtuarave N.A. dhe H.N. ua ka marrë shumën e parave prej 12 euro ashtu që duke shfrytëzuar rastin derisa të dëmtuarat nuk gjindeshin në zyrën e tyre”.

ËSHTË SHPALLUR FAJTORE sepse (parashtruesja e kërkesës) më 17 gusht 2011 në orën 10:00 në stacionin policor jugor-Mitrovicë duke shfrytëzuar rastin derisa personeli për pastrim nuk ishte në zyrë i ka marrë shumën prej 5 euro me numrin serik X25186104209 nga çanta personale e të dëmtuarës H.N.”.

18. Gjykata Themelore në Mitrovicë konstatoi se parashtruesja e kërkesës është fajtoare, për shkak të kryerjes së veprës penale të vjedhjes nga neni 325 i KPK-së dhe u dënua me 1 (një) vit burgim, ekzekutimi i të cilit është shtyrë për 3 (tre) vjet me kusht që parashtruesja nuk do të kryejë ndonjë vepër tjetër brenda periudhës së caktuar.
19. Më 20 tetor 2014, parashtruesja parashtrroi ankesë kundër vendimit të lartpërmendur të gjykatës së shkallës së parë - në Gjykatën e Apelit të Kosovës. Parashtruesja e kërkesës, *inter alia*, pretendoi para Gjykatës së Apelit shkelje esenciale të ligjit të procedurës penale dhe materiale, vlerësimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike dhe dënimit të parashtrueses së kërkesës.
20. Më 10 dhjetor 2014, Gjykata e Apelit e Kosovës me Aktgjykimin PA1. nr. 1407/2014 aprovoi ankesën e parashtrueses së kërkesës dhe ndryshoi aktgjykimin e gjykatës së shkallës së parë përkitazi me dënimin e parashtrueses duke dënuar parashtruesen e kërkesës me 4 (katër) muaj burgim, i cili nuk do të ekzekutohet brenda 1 (një) viti me kusht që parashtruesja të mos kryejë ndonjë vepër tjetër brenda periudhës së caktuar.
21. Sa i përket pranueshmërisë së provave, në pjesën përkatëse të vendimit të Gjykatës së Apelit thuhet:

“Pretendimi i mbrojtësit të të pandehurës se gjykata e shkallës së parë për vërtetimin e gjendjes faktike aktgjykimin e ka mbështetur vetëm në deklaratën e të dëmtuarës NA e pjesërisht edhe në atë të pandehurës Feride Shala, sipas vlerësimit të kësaj gjykate nuk qëndron pretendimi se aktgjykimi mbështetet vetëm në dëshmi të të dëmtuarës, dhe të dëshmitarëve, e në deklaratën e të pandehurës, sepse këto nuk janë prova të vetme në këtë çështje juridiko penale, por gjykata e shkallës së parë vendimin e saj e ka mbështetur edhe në prova tjera e në radhë të parë në

deponimet e dëshmitarit, SR dhe AR, por edhe në një mori provash tjera materiale te cilat gjenden ne shkresat e lëndës”.

22. Sa i përket ndryshimit të dënimit, në pjesën përkatëse të Vendimit të Gjykatës së Apelit theksohet:

“Sipas vlerësimit të kësaj gjykate, gjykata e shkallës së parë drejt i ka konstatuar rrethanat lehtësuese, mirëpo qasja, vlerësimi ndaj tyre nuk ka qenë i drejtë, meqë të pandehurës i është shqiptuar dënimi mbi limitin e paraparë ligjor për këtë vepër penale, prandaj, duke pasur parasysh këtë si dhe faktin se që nga koha e kryerjes së veprës penale ka kaluar një kohë e gjatë, kjo gjykatë të pandehurës i shqiptoj dënimin si në dispozicion të këtij aktgjykimi me bindje se dënimi i shqiptuar është në harmoni me shkallën e përgjegjësisë penale të të pandehurës si ekzekutore dhe me intensitetin e rrezikimit apo dëmtimit të vlerës së mbrojtur dhe se me këtë dënim do të arrihet qëllimi i dënimit të paraparë me dispozitat e nenit të 41 të KPRK-së”.

23. Më 31 mars 2015, parashtruesja parashtroi kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme të Kosovës. Parashtruesja pretendoi shkelje esenciale të ligjit të procedurës penale dhe materiale nga gjykatat e instancës më të ulët. Parashtruesja u ankua, *inter alia*, që: (i) ka një kundërthënie të konsiderueshme ndërmjet arsytimit të vendimeve të marra nga gjykatat e ulëta dhe përmbajtjes së procesverbalit në lidhje me deklaratat e bëra në këtë çështje penale (ii) se vendimet e kontestuara janë të bazuara në prova të papranueshme dhe nuk përmbajnë arsye për faktet vendimtare të kësaj çështjeje penale dhe (iii) gjykata e instancës më të ulët nuk ka ftuar dëshmitarët e propozuar nga parashtruesja e kërkesës.
24. Më 12 maj 2015, Gjykata Supreme e Kosovës me Aktgjykimin Pml. nr. 95/2015 refuzoi kërkesën e parashtrueses për mbrojtje të ligjshmërisë të parashtruar kundër vendimeve të gjykatave të shkallës më të ulët.
25. Përkitazi me pranueshmërinë e provave, në pjesën përkatëse të Aktgjykimit të Gjykatës Supreme thuhet:

“Sipas vlerësimit të kësaj Gjykate, qëndron fakti se prova e lartcekur është shpallur e papranueshme dhe si e tillë është veçuar nga shkresat e lëndës, mirëpo me shikimin në shkresat e çështjes e sidomos në procesverbalet e seancave gjyqësore të gjykatës së shkallës së parë, kjo Gjykatë vërtetoi se vërtetimi mbi konfiskimin e kartëmonedhës prej 5 eurove me numër serik X25186104209 nuk është nxjerrë si provë dhe aktgjykimi nuk është bazuar fare në këtë provë, por aktgjykimi është bazuar në një mori provash tjera të administruara në shqyrtimin gjyqësor.

Po ashtu, qëndron fakti se gjykata e shkallës së parë asnjëherë nuk ka vendosur për vlefshmërinë e provave të lartcekura, pasi që Gjykata e Apelit të Kosovës me aktvendimin Ap.nr.573/13 të datës 4.10.2013, ka vendosur që vendimi i gjykatës së shkallës së parë sa i përket deklaratave të dëshmitarëve HN, NA dhe të dënuarës Feride Shala të dhëna në polici

me datën 17.8.2011. të anulohet dhe çështja të kthehet në rivendosje, mirëpo këto deklarata më asnjëherë nuk janë lexuar dhe nuk janë nxjerrë si prova në shqyrtimet gjyqësore të gjykatës së shkallës së parë, mirëpo dëshmitarët dhe e dënuara janë dëgjuar në shqyrtimin gjyqësor andaj nga këto deklarata dhe nga provat tjera të administruara në shqyrtimin gjyqësor është vërtetuar gjendja faktike”.

26. Sa i përket marrjes në pyetje të dëshmitarëve, në pjesën relevante të Aktgjykimit të Gjykatës Supreme theksohet:

“Kjo Gjykatë konsideron se aktgjykimi i gjykatës së shkallës së parë është bazuar në provat e administruara në shqyrtime gjyqësore dhe se deklaratat e dëshmitarëve janë dhënë konform dispozitave të procedurës penale, ndërsa fakti se ato kanë ndërmarrë veprime të cilat pastaj kanë shërbyer si prova kundër të dënuarës nuk mund të merren si të kundërligjshme sepse janë ngjarje të cilat i kanë parapri vet rrjedhës së veprimeve inkriminuese të të dënuarës. Se gjykata nuk ka ftuar dëshmitarë tjerë të cilët kanë qenë në dijeni për tërë këtë ngjarje, nuk do të thotë se gjykata e shkallës së parë nuk ka pasur prova të mjaftueshme për vërtetimin e fajësisë për të dënuarën”.

27. Sa i përket shkeljes së ligjit në dëm të parashtrueses së kërkesës, në pjesën relevante të Aktgjykimit të Gjykatës Supreme theksohet:

“Duhet të theksohet se gjykata e shkallës së parë me rastin e marrjes së vendimit mbi dënimin. ka bërë shkelje në dëm të të dënuarës, me rastin e shqiptimit të dënimit me burgim në kohëzgjatje prej 1 (një) viti, duke e kushtëzuar me 3 (tre) vjet, meqenëse për veprën penale për të cilën është shpallur fajtores të vjedhjes nga neni 325 par. 2 i KPK, maksimumi i dënimit të paraparë është dënimi me burgim në kohëzgjatje prej 6 (gjashtë) muajve. Mirëpo, gjykata e shkallës së dytë duke miratuar ankesën e mbrojtësit të të dënuarës dhe duke ndryshuar aktgjykimin e gjykatës së shkallës së parë vetëm përkitazi me vendimin mbi dënimin dhe duke ia shqiptuar dënimin me burgim në kohëzgjatje prej 4 (katër) muaj, i cili dënim nuk do të ekzekutohet, në qoftë se e dënuara nuk kryen vepër të re penale në afat prej 1 (një) viti , ka revokuar këtë shkelje andaj ky pretendim se është shkelur ligji në dëm të të dënuarës nuk është më i qëndrueshëm”.

28. Lidhur me atë se a ka qenë vepra e papërfillshme në mënyrë që të kërkohej aktgjykim lirues në dobi të parashtrueses së kërkesës, në pjesën relevante të aktgjykimit të Gjykatës Supreme theksohet:

“Pretendimi se është shkelur ligji penal në dëm të të dënuarës, meqenëse e njëjta është shpallur fajtores për veprën penale të vjedhjes nga neni 325 par. 2 te KPK, ku shuma e parave të vjedhura është 5 euro, dhe kemi të bëjmë me vepër penale të rëndësisë së vogël nga neni 7 të KPK, nuk qëndron, në fakt është shkelur ligji penal në favor të dënuarës nga gjykata e shkallës së parë me rastin e ricilësimit të veprës penale”, dhe e shpalljes fajtores për veprën penale të vjedhjes nga neni 325 par 2 të KPK, për faktin

se nga çanta e të dëmtuarës përvetëson shumën prej 5 euro. dhe nuk bëhet fjalë për vepër të rëndësisë së vogël, sepse cilësimi juridik i kësaj vepre penale varet nga mënyra e kryerjes e jo nga sasia e të hollave të përfituara në mënyrë të kundërligjshme. Në momentin e përvetësimit e të hollave nga çanta e të dëmtuarës, e dënuara nuk ka pasur mundësi të dijë për sasinë e të hollave të cilat ishin në çantë, andaj në rastin konkret është irelevante sasia e të hollave për kryerjen e kësaj veprës penale”.

Ligji

Në pjesën relevante të Kodit Penal të Republikës së Kosovës thuhet:

Neni 325 Vjedhja

“Kushdo që personit tjetër ia merr pasurinë e cila vlerësohet në shumën prej pesëdhjetë (50) Euro apo më shumë, me qëllim të përvetësimit të kundërligjshëm për vete apo për personin tjetër, dënohet me gjobë dhe me burgim deri në tre (3) vjet.

Nëse vlera e pasurisë së vjedhur është më pak se pesëdhjetë (50) Euro, kryesi dënohet me gjobë ose me burgim deri në gjashtë (6) muaj”.

Në pjesën relevante të Kodit të Procedurës Penale të Republikës së Kosovës theksohet:

Neni 70 Veprimet hetimore të policisë

“Pas pranimit të informatës për një vepër penale të dyshuar, policia heton nëse ka dyshim të arsyeshëm që një vepër penale e cila ndiqet sipas detyrës të jetë kryer.

Policia heton veprat penale dhe ndërmerr të gjitha masat e nevojshme që të zbulojë vendndodhjen e kryerësit, të ndalojë kryerësin ose ndihmësin e tij nga fshehja ose arratisja, të zbulojë dhe të ruajë gjurmët dhe provat tjera të veprës penale dhe sendet të cilat mund të shërbejnë si prova, dhe të mbledhë të gjitha informacionet të cilat mund të përdoren në procedurë penale.

Për të kryer detyrat nga ky nen, policia është e autorizuar që:

[...]

të zbulojë, mbledhë dhe ruajë gjurmët dhe provat nga vendi i ngjarjes për veprën penale të dyshuar dhe të urdhërojë testimin mjeko-ligjor të atyre provave nga laboratorit i mjekësisë ligjore në pajtim me nenin 71 të këtij Kodi;

të merr në pyetje dëshmitarët apo të dyshuarit e mundshëm në pajtim me nenin 73 të këtij Kodi;

të ndërmerr hapa dhe veprime tjera të nevojshme siç përcaktohet me ligj”.

Pretendimet e parashtruesit të kërkesës

29. Parashtruesja e kërkesës pretendon se janë shkelur nenet 24 [Barazia para Ligjit], 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], 32 [E Drejta për Mjete Juridike], 54 [Mbrojtja Gjyqësore e të Drejtave] të Kushtetutës në lidhje me nenin 6 3 (d) të Konventës Evropiane për të Drejta të Njeriut (në tekstin e mëtejme: Konventa).
30. Parashtruesja e kërkesës pretendon se: *“Aktgjykimin Gjykata e ka bazuar në prova të pa pranueshme, siç ishte vërtetimi mbi konfiskimin e sendeve ku monedha prej 5 euro, me numër serik X25186104209 e cila edhe me vendimin e Gjykatës së shkallës së parë të datës 25.07.2013 është shpallur provë e papranueshme”.*
31. Parashtruesja e kërkesës pretendon se: *“Në vendimet e gjykatave të rregullta është përmendur se janë lexuar raportet policore të policëve ZX dhe AZ, megjithatë ata është dashur ti ftoj këta që të deklarohen sipas nenit 329 paragrafi 4 të KPPK-së”.*
32. Parashtruesja e kërkesës pretendon se: *“Gjykata e Apelit, gjatë vendosjes lidhur me ankesën e të pandehurës, nuk e pa të udhës që të hynte në më shumë detaje lidhur me vërtetimin e gjendjes faktike”.*
33. Parashtruesja e kërkesës pretendon se vendimi i nxjerrë nga Gjykata Supreme e Kosovës është i padrejtë dhe prandaj është në kundërshtim me nenin 31 të Kushtetutës dhe nenin 6 të Konventës.
34. Në fund, parashtruesja e kërkesës kërkon nga Gjykata: (i) ta deklarojë kërkesën të pranueshme, (ii) të konstatojë shkelje të neneve 21, 24, 31, 33, 54 të Kushtetutës, nenin 7 të Deklaratës Universale për të Drejta të Njeriut (në tekstin e mëtejme: DUDNJ) dhe nenin 6 të Konventës dhe (iii) të përcaktojë ndonjë të drejtë apo përgjegjësie për palët në këtë kërkesë të cilat kjo Gjykatë e nderuar i konsideron si ligjërisht të bazuara dhe të arsyeshme.

Pranueshmëria e kërkesës

35. Gjykata së pari shqyrton nëse parashtruesja e kërkesës i ka përmbushur kriteret e pranueshmërisë, të përcaktuara me Kushtetutë dhe të specifikuar më tej në Ligj dhe në Rregullore të punës.
36. Në këtë drejtim, Gjykata i referohet nenit 113.7 të Kushtetutës, i cili përcakton:

“Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike të të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”.

37. Gjykata i referohet nenit 48 të Ligjit, i cili parasheh:

„Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj”.

38. Gjykata më tej i referohet rregullit 36 2 (d) të Rregullores së punës, i cili parasheh:

(2) Gjykata do të deklarojë një kërkesë si qartazi të pabazuar, nëse bindet se:

...

(d) parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.

39. Sa i përket pretendimeve të pranueshmërisë së provave, Gjykata konsideron se, edhe pse neni 31 i Kushtetutës dhe neni 6 i Konventës garantojnë të drejtën për një gjykim të drejtë, ato nuk përcaktojnë ndonjë rregull mbi pranueshmërinë e provave të tilla, të cilat, sipas ligjit të zbatueshëm në Kosovë, janë kryesisht çështje të ligjshmërisë. Në veçanti, nuk është detyrë e Gjykatës të merret me gabimet e fakteve ose të ligjit të kryera nga gjykatat e rregullta, përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura nga Kushtetuta (Shih rastin e *Schenk kundër Zvicrës*, [GC], kërkesa nr. 10862/84, Aktgjykimi i 12 korrikut 1988, par. 45-46).

40. Në këtë drejtim, Gjykata thekson se detyra e saj është të vërtetojë nëse procedurat në gjykatat e rregullta kanë qenë të drejta në tërësinë e tyre, duke përfshirë edhe mënyrën se si janë marrë provat (Shih rastin *Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar*, Nr. 13071/87, Raporti i Komisionit Evropian për të Drejta të Njeriut, i 10 korrikut 1991).

41. Sa i përket pretendimit për shkelje të nenit 6 § 3 (d) të Konventës, Gjykata rikujton se si rregull i përgjithshëm, gjykatat e rregullta duhet të vlerësojnë provat përpara tyre, si dhe rëndësinë e dëshmive të cilat të pandehurit kërkojnë që t'i sjellin. Neni 6 § 3 (d) ua lë atyre, përsëri si një rregull i përgjithshëm, që të vlerësojnë nëse është e përshtatshme që të ftohen dëshmitarët. Nuk kërkon praninë dhe marrjen në pyetje të çdo dëshmitari në emër të të akuzuarit; Qëllimi i tij thelbësor, siç tregohet nga fjalët “*me të njëjtat kushte*”, është “*barazia e plotë e armëve*” në këtë çështje. Në pajtim me këtë, nuk është e mjaftueshme që parashtruesja të ankohet se asaj nuk i është lejuar të merren në pyetje disa dëshmitarë; ajo duhet, përveç kësaj, të mbështesë kërkesën e saj duke shpjeguar se pse është e rëndësishme që dëshmitarët në fjalë të dëgjohen, dhe dëshmitë e tyre duhet të jenë të domosdoshme për përcaktimin e së vërtetës dhe të drejtat e mbrojtjes (Shih, midis autoriteteve të tjera, *Perna kundër Italisë*, [GC], kërkesa nr. 48898/99, Aktgjykim i 6 majit 2003, para. 29).

42. Në këtë drejtim, Gjykata vëren se parashtruesja pretendon: “*në vendimet e gjykatave të rregullta është përmendur se raportet e policëve ZX dhe AZ ishin lexuar, megjithatë ata duhet të ishin ftuar për të deklaruar vetë*”.

43. Në lidhje me pretendimin e lartpërmendur, Gjykata i referohet arsyetimit të Gjykatës së Apelit: "... nuk qëndron pretendimi i të pandehurit sepse këto nuk janë prova e vetme në këtë çështje juridiko penale, por gjykata e shkallës së parë vendimin e saj e ka mbështetur edhe në prova tjera e në radhë të parë në deponimet e dëshmitarit SR dhe AR, por edhe në një mori provash tjera materiale të cilat gjenden në shkresat e lëndës".
44. Në dritën e pretendimeve të parashtrueses dhe arsyetimit të Gjykatës së Apelit, Gjykata duhet të shqyrtojë dy çështje kryesore: (i) nëse parashtrueses i është dhënë mundësia adekuate për të kontestuar deponimet e dëshmitarëve Z. X. dhe A. S. dhe (ii) nëse deklarata e dëshmitarëve Z. X. dhe A. S. janë prova e vetme apo vendimtare kundër parashtrueses (Shih për shembull, *rasti Luca v. Italisë* [GJEDNJ] Kërkesa nr. 33354/96, Aktgjykimi i 27 shkurtit 2001, paragrafi 40 dhe gjithashtu shih *mutatis mutandis* rastin *Shcoler v. Gjermanisë* [GJEDNJ], Kërkesa nr. 14212/10, Aktgjykimi i 18 marsit 2015, paragrafët 48-49).
45. Gjykata konsideron se përmbajtja e kërkesës zbulon se: (i) parashtrueses i është dhënë mundësia të kontestojë deponimet e dëshmitarëve Z. X. dhe A. S. në të gjitha procedurat gjyqësore dhe ankimore në gjykatat e rregullta; dhe (ii) deklaratat e dëshmitarëve Z. X. dhe A. S. ishin të rëndësishme por jo të vetmet apo vendimtare për rezultatin e rastit të parashtrueses për shkak se gjykatat e rregullta, përveç kësaj, gjithashtu kanë bazuar konkluzionet e tyre në deklaratat e dëshmitarëve të tjerë dhe në një mori provash tjera materiale që gjenden në shkresat e lëndës.
46. Për më tepër, Gjykata vëren se në kontekstin e këtij rasti, mungesa e dëshmitarëve Z. X. dhe A. S. si dhe pranimi i deponimeve të tyre si prova nuk do të rezultojë në mënyrë automatike në shkelje të nenit 6 § § 1 dhe 3 të Konventës (Shih *Scholer v. Gjermanisë*).
47. Gjykata vëren se gabimet e faktit dhe të ligjit, që pretendohen të jenë kryer gjatë procedurave të rregullta në gjykatat e faktit, më vonë ishin korrigjuar në procedurën e ankesës nga Gjykata e Apelit dhe Gjykatës Supreme respektivisht, duke i adresuar deri në një masë të konsiderueshme çështjet e pranueshmërisë së provave, marrjes në pyetje të dëshmitarëve, natyrës së veprës së kryer nga parashtruesja dhe lartësisë së dënimit të parashtrueses së kërkesës që ishin të gjitha çështje qendrore për atë rast.
48. Gjykata thekson se nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të merret me gabimet e faktit ose të ligjit që pretendohet të jenë bërë nga gjykatat e rregullta gjatë vlerësimit të provave apo zbatimit të ligjit (ligjshmëria), përveç dhe për aq sa ato mund të kenë shkelur të drejtat dhe liritë e mbrojtura nga Kushtetuta (kushtetutshmëria).
49. Në të vërtetë, është roli i gjykatave të rregullta që të interpretojnë dhe të zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (Shih, *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz kundër Spanjës* [DHM], Nr. 30544/96, para. 28, Gjykata Evropiane për të Drejta të Njeriut [GJEDNJ] 1999-I).

50. Gjkata Kushtetuese rikujton se nuk është gjykatë e gjetjes së fakteve, dhe se vërtetimi i drejtë dhe i plotë i gjendjes faktike është juridiksion i plotë i gjykatave të rregullta, ndërsa roli i Gjykatës Kushtetuese është vetëm që të sigurojë pajtueshmërinë me të drejtat që garantohen me Kushtetutë dhe instrumente të tjera ligjore dhe, prandaj, nuk mund të veprojë si “gjykatë e shkallës së katërt” (Shih, rastin *Akdivar kundër Turqisë*, Nr. 21893/93, GJEDNJ, Aktgjykimi i 16 shtatorit 1996, para. 65, po ashtu *mutatis mutandis* në Rastin KI86/11, parashtrues i kërkesës *Milaim Berisha*, Aktvendim për papranueshmëri, i 5 prillit 2012).
51. Në këto rrethana, Gjkata konsideron se parashtruesja e kërkesës nuk i ka mbështetur me prova pretendimet e saj për shkelje të të drejtave dhe lirive themelore të njeriut të garantuara me Kushtetutë, Konventë apo DUDNJ, sepse faktet e paraqitura nga ajo në asnjë mënyrë nuk tregojnë që gjykatat e rregullta ia kanë mohuar asaj të drejtat e garantuara me Kushtetutë.
52. Rrjedhimisht, kërkesa është qartazi e pabazuar dhe duhet të deklarohet e papranueshme në pajtim me rregullin 36 (2) (d) të Rregullores së punës.

PËR KËTO ARSYE

Gjkata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 48 të Ligjit dhe rregullin 36 (2) (d) të Rregullores së punës, më 8 mars 2016, njëzëri

VENDOS

- I. TA DEKLAROJË kërkesën të papranueshme;
- II. T’UA KUMTOJË këtë vendim palëve;
- III. TA PUBLIKOJË këtë vendim në Gazetën Zyrtare në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit;
- IV. Ky vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari raportues

Ivan Čukalović

Kryetarja e Gjykatës Kushtetuese

Arta Rama-Hajrizi